

Egy summáslány halála

TARDI NÉPBALLADA

Ezernyolcszázhatvanötödik évbe
mi történt a belegrágyi nagykertben:
Farkas Julcsa fellépett az asztalra,
egyenesen beleesett a dobba.

Mikor ezt a szeretője meglátta,
a két kezét a fejéhez kapcsolta:
Gépész uram, álljon meg a masina,
a szeretőm beleesett a dobba.

De a gépész nem akarta hallani,
nem akarta a gépet állítani.
Megállj gépész, várjál a magadéra,
majd téged is elemészt a masina!

Már mikor a nattraktor is megállott,
Farkas Julcsa gyöngye szava megállott.
Piros vére úgy folyik, mint a patak.
Szeretője siratná, de nem szabad.

Gyertek lányok, tegyék fel a szekérre,
vigyük el a főorvos úr elébe.
A főorvos rátekint és azt mondja:
Ennek csak a Nagyisten az orvosa.

Levelet írtak az édes anyjának,
meg is kapta vasárnap délutánra:
Olvasd, anyám, olvasd a leveletem,
a traktorba hagytam az életemet.

Kitették a holttestet az udvarra,
nincsen, aki végig-hosszig sirassa.
Anyja helyett ráborul egy summáslány,
még az ég is gyöngyharmatot hullajt rám.

Gyertek lányok, tegyék fel a szekérre,
vigyük ki a gyöngyvirág-temetőbe.
Tegyük le a hideg sír fenekére,
édesanyja hadd sirassa kedvére.

Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy,
Farkas Julcsa édes anyja hová mégy?
Elmegyek a gyöngyvirágtemetőbe,
rózsát viszek a lányom keresztjére.

Kedves lányom, itt maradnék teveled,
de engem a testvéreid nem enged.
Erdj haza, édesanyám, ne sirass,
Van még otthon három árva, neveld azt.